

uveřejniti v Úředním listě. Obec B. není uvedena mezi obcemi jmenovanými přímo ve shora cit. ustanovení vl. nař. Právo k samostatnému vyměřování a předpisování dávky bylo jí uděleno teprve pozdějším usnesením vlády, uveřejněným v Úředním listě dne 9. října 1924. Podle tohoto usnesení přiznala vláda až na další k návrhu zsv-u na základě ustanovení § 37 vlád. nař. č. 143/22 obci B. právo samostatného vyměřování a vybírání dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí se zpětnou platností od 1. ledna 1922. Prohlásila tedy vláda, že obec b-ská jest od 9. října 1924 oprávněna vyměřovati a předpisovati dávku z přírůstku hodnoty a to nejen pro převody nastalé po tomto termínu, nýbrž pro všechny převody dávce podléhající, jež se staly od 1. ledna 1922.

Tímto ustanovením neměla a nemohla nijak býti dotčena právní účinnost vyměřovacího řízení a vyměření dávky prováděného obcí b-skou v době, kdy ještě k vyměřování neměla práva a k němu příslušna nebyla, a správní akty od ní vycházející v době před nabytím tohoto oprávnění byly neplatné a bezúčinné a nemohou se státi platnými pouze tím, že úřad byl později prohlášen příslušným a tím zmocněn, by tyto akty nyní, tedy ode dne zmocnění počínajíc prováděl.

Výměr měst. úřadu v B., kterým byla st-li sdělena předpokládaná obecná hodnota, byl vydán 10. dubna 1924, tedy v době, kdy obec ještě neměla právo vyměřovati a nebyla příslušna k jeho vydání, byl proto neplatným a nemohl jeviti naproti straně žádných právních účinků, zejména nemohl založiti preklusi pro případ neuposlechnutí jeho stranou ohledně nabývací hodnoty. Zdali strana na výměr neodpověděla, poněvadž ho nepokládala za platný, nebo z jiných důvodů, zvláště že neměla námitek proti výši sdělené hodnoty, při tom nepadá na váhu.

Jest tedy správný názor žal. úřadu, že prekluse strany ohledně nabývací hodnoty nezodpověděním výměru z 10. dubna 1924 nenastala, a právem proto zrušil žal. úřad usnesení osk, vycházející z opačného názoru.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 6682.

O b e c n í d á v k y: O osvobození od placení vodného na základě titulů soukromoprávních.

(Nález ze dne 27. června 1927 č. 13.935.)

Prejudikatura: Boh. 4226/24, 5372/26, 5277/26 a 6148/26 adm.

V ě c: Obec města T. (adv. Dr. Em. Chalupný z Tábora) proti okresní správní komisi v Táboře (za zúč. Pravovárečné měšťanstvo v T. adv. Dr. Ludvík Hammer z Prahy) o vodné.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Na základě nál. Boh. 5372/26 adm. vyslovil žal. úřad nař. rozhodnutím, že pravovárečné měšťanstvo v T. není povinno platiti městskou vodní dávku podle pravidel schválených usnesením vlády

z 21. dubna 1922 z důvodů soukromoprávních. Své rozhodnutí odůvodnil žal. úřad tím, že pravovárečné měšťanstvo své soukromé právo na bezplatné brání vody z městského vodovodu prokázalo notářsky ověřenými listinami a sice: smírčí smlouvou z 20. května 1844, částečným výtahem ze zem. desk, výtahem z poz. knihy města T. a pořádací a výkupní listinou z 3. listopadu 1865 a že toto prokázané právo na bezplatné brání vody toto várečenstvo až do dnešní doby nepřetržitě vykonává. Právo to nezaniklo ani vydáním pravidel o vybírání dávky.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss toto:

Pravovárečné měšťanstvo uplatňovalo v odvolání k žal. úřadu, že mu přísluší právo na odběr vody z obecního vodovodu jako smluvní straně na základě smlouvy uzavřené s obcí T. dne 20. května 1844. Stížnost nepopírá, že by pravovárečnému měšťanstvu podle zmíněné smlouvy právo na bezplatný odběr vody příslušelo, namítá však, že toto právo nemá jiné povahy, než právo jiných uživatelů městského vodovodu, takže mohla i z užívání vodovodu pravovárečným měšťanstvem býti obcí uložena vodní dávka. Tato námitka není důvodna.

Všeobecné právo na užívání veř. vodovodu jakožto veř. ústavu, vzniklé věnováním vodovodu pro veřejnost a příslušející každému obyvatele na základě jeho veřejnoprávního poměru k obci, jest zcela jiného rázu, než právo na odběr vody, vzešlé bez ohledu na povahu obecního vodovodu jako veř. ústavu zvláštní úmluvou s obcí, podle níž obec jest jako smluvní strana zavázána, určité množství vody druhé smluvní straně dodati. Takovéto užívání vodovodu na základě zvláštního titulu jest vedle všeobecného užívání, vyplývajícího z povahy vodovodu jakožto veř. ústavu možné a není zákonem nikde zakázáno.

Právem tedy měl žal. úřad za to, že v daném případě jde o zvláštní užívání vodovodu, odlišné od všeobecného veř. užívání.

Nss vyslovil pak již v nál. Boh. 5277/26 adm., že zvláštní práva užívací k obecnímu vodovodu v tom kterém případě zřízená, nejsou vydáním všeobecných pravidel o vodném zrušena. Dále projevil nss v nál. Boh. 6148/26 adm. právní názor, že neodpovídá zákonu, aby za užívání obecního vodovodu na základě zvláštního titulu byla obcí požadována vodní dávka na základě pravidel o vybírání této dávky.

Z toho, co bylo právě uvedeno, plyne bezdůvodnost další námitky stížnosti, že zvláštní právo užívací pravovárečného měšťanstva mohlo býti a bylo také zrušeno pravidly o vybírání dávky, poněvadž smluvní straně byla zaručena pouze bezplatnost odběru vody, nikoliv nezdánítelnost.

Pokud stížnost namítá, že smlouvu z r. 1844 možno vykládati jen tak, že se bezplatný odběr vody týká pouze potřeby v té míře, jaká byla v tomto roce a nikoliv potřebě desetkrát větší, jaká jest nyní, jest podotknouti, že ve správním řízení bylo pouze na sporu, zdali existence zvláštního práva užívacího vylučuje předepsání vodní dávky z onoho odběru vody, jehož se ono právo užívací týče. Zdali snad odběr vody pravovárečného měšťanstva přesahuje míru stanovenou zvláštním titulem a zdali z tohoto zbytku jest platiti dávku, úřadem luštěno nebylo. Nemůže proto tato otázka býti ani nss-em řešena (§ 5 zák. o ss).